

ÎN C H E I E R E

14 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Societatea comercială „Gara de Nord” societate pe acțiuni,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vasile Dascăl
împotriva Societății comerciale „Gara de Nord” societate pe acțiuni cu privire la
anularea ordinelor, restabilirea în funcție și încasarea salariului,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2016, prin care a
fost respins apelul declarat de către Societatea comercială „Gara de Nord”
societate pe acțiuni și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani municipiul
Chișinău din 20 ianuarie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 11 februarie 2015, Vasile Dascal a depus cerere de chemare în
judecată împotriva SC „Gara de Nord” SA cu privire la anularea ordinului nr.82
din 28 noiembrie 2014 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare (mustrare
aspră), anularea ordinului nr. 114-p din 02 decembrie 2014 cu privire la
concediere, anularea ordinului nr.84 din 02 decembrie 2014 cu privire la
reținerea din salariu pentru perioada 01 noiembrie 2014-01 decembrie 2014,
restabilirea în funcția de conducător auto a SC „Gara de Nord” SA cu încasarea
din contul SC „Gara de Nord” SA a salariului pentru perioada lipsei forțate de la
serviciu, începînd cu perioada 02 decembrie 2014 pînă la restabilirea în funcție
și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 26 octombrie
2010, prin ordinul nr.166, a fost angajat la SC „Gara de Nord” SA în calitate de
conducător auto.

Menționează că, în urma unui conflict cu conducerea SC „Gara de Nord”
SA, în care și-a exprimat dezacordul cu condițiile de muncă, la data de 28
noiembrie 2014, prin ordinul nr. 82, i-a fost aplicată nefondat sancțiune
disciplinară și, anume, mustrare aspră, neavînd pînă atunci nici o sancțiune
disciplinară.

Sușține că, aplicarea sancțiunii este neîntemeiată și nelegală și o califică
ca o intenție a angajatorului de a-l concedia din funcția de conducător auto, fapt

confirmat ulterior.

Afirmă că, la data de 02 decembrie 2014, prin ordinul nr. 114-p, a fost concediat în temeiul procesului-verbal din 01 decembrie 2014, prin care s-a stabilit nereguli și încălcări admise de el în procesul gestionării autoturismelor de model Volkswagen Transporter, anul fabricației 2009, cu n/î KAC 840, aflat în conservare și Volkswagen Transporter, anul fabricației 2014, cu n/î CRH 840.

Invocă că, la momentul efectuării controlului s-a stabilit că, rezervorul de combustibil a automobilului KAC 840 cu capacitatea de încărcare 80 litri conform actelor de încărcare este încărcat cu 87 litri de motorină. Având în sold 87 litri conform foii de parcurs nr.462282 în rezervoare de facto se aflau doar 75 litri.

Mai invocă că, pentru aprovizionarea autoturismului cu motorină lunar, directorul elibera tichete, iar la sfârșitul fiecărei luni se verifica corectitudinea întocmirii foilor de parcurs și corespunderea cu volumul de litri folosiți și eliberați.

Susține că, deficitul de motorină de 47 litri, ce i se impută, nu este întemeiat, deoarece el nu este unica persoană care avea acces la acest autoturism, tichete pentru motorină se eliberau și altor lucrători.

Solicită anularea ordinului nr. 82 din 28 noiembrie 2014 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare(mustrare aspră), anularea ordinului nr. 114-p din 02 decembrie 2014 cu privire la concediere, anularea ordinului nr. 84 din 02 decembrie 2014 cu privire la reținerea din salariu pentru perioada 01 noiembrie 2014-01 decembrie 2014, restabilirea în funcția de conducător auto a SC „Gara de Nord” SA, cu încasarea din contul SC „Gara de Nord” SA a salariului pentru perioada lipsei forțate de la serviciu, începând cu perioada 02 decembrie 2014 până la restabilirea în funcție și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 20 ianuarie 2016 acțiunea a fost admisă și anulat ordinul nr.82 din 28 noiembrie 2014 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de mustrare aspră.

A fost anulat ordinul nr.84 din 02 decembrie 2014 cu privire la reținerea din salariu lui Vasile Dascăl a sumei de 786,78 lei.

A fost anulat ordinul nr.114-p din 02 decembrie 2014 cu privire la concedierea lui Vasile Dascăl.

A fost restabilit Vasile Dascăl în funcția de conducător auto a SC „Gara de Nord” SA.

A fost încasat din contul SC „Gara de Nord” SA în beneficiul lui Vasile Dascăl salariul pentru perioada absenței forțate de la muncă începând cu 02 decembrie 2014 până la 20 ianuarie 2016 în sumă de 84 931,62 lei, suma de 786,78 lei reținută în contul reparării prejudiciului material și suma de 5000 lei cheltuieli legate de asistența juridică, în total suma de 90718,40 lei.

A fost încasat din contul SC „Gara de Nord” SA în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 2871,55 lei.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin aplicarea prevederilor art.89 din Codul muncii și, anume, angajatorul nu a dovedit legalitatea concedierii lui Vasile Dascăl, iar conform art. 329 alin. (1) din Codul muncii, angajatorul este

obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2016 a fost respins apelul declarat de către SC „Gara de Nord” SA și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 13 iunie 2016, în termenul prevăzut de lege, SC „Gara de Nord” SA a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, hotărârile judecătorești sunt neîntemeiate și ilegale, deoarece instanțele judecătorești au interpretat și aplicat eronat legea.

Menționează că, instanțele judecătorești, la examinarea cauzei, eronat au concluzionat precum că, prevederile art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii se extind doar asupra angajaților cu funcții prevăzute de Nomenclatorul aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 449 din 29 aprilie 2004, însă nu au ținut cont de faptul că, Nomenclatorul stabilește că angajatorul este în drept de a desface contractul individual de muncă din inițiativa sa, în cazul comiterii de către salariat care mînuiește nemijlocit valori bănești sau materiale a unor acțiuni culpabile dacă aceste acțiuni pot servi temei pentru pierderea încrederii angajatorului față de salariatul respectiv, indiferent dacă cu acesta a fost sau nu încheiat contract de răspundere materială.

La data de 13 septembrie 2016, reprezentantul lui Vasile Dascăl, avocatul Olesea Străjescu a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil și menținerea deciziei instanței de apel, pe care o consideră legală și întemeiată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SC „Gara de Nord” SA nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SC „Gara de Nord” SA, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul SC „Gara de Nord” SA ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul societății comerciale „Gara de Nord” societate pe acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic